

פאסיור לאכול דס פוכפל בתורה יותר נכח עאר מאכלות אסורות-

1' ויקרא ג' י"ג, ויקרא ז' כ"א-כ"ז, ויקרא י"ז י', י"ה, י"ד, דברים י"ב ט"ז, כ"ג, כ"ד, כ"ה
ישנא תשעה לאווין ושלש כריתות באיסור דס

2' משנה כריתות דף כ' ע"ב ... אין חייבין עליו, ורש"י
אין כרת אדא בדס הנפש (של בהמה חיה וצוף) שפואו דס פויזא בשעת שחיטה ופקדו.

3' עס בגמ' ,שכולו פיתר' ורש"י
דס מהלכי שתיס (דס אדס), דס דגים וחגבים שרבים וביצים - אינא בכלל איסור דס.

4' כריתות דף ד' ע"ב, אמר רבא שלש כריתות... בדס למנא', אלדא אינא... כיסוי'
שלשת הכריתות פן דדס הנפש על קדשים ושל חולין ושל חולין שקיים בו כיסוי הדס-

5' רש"י עס ד"ה אלדא ,מיבצי חד כרת...'
רש"י מסביר שאס לא פ"ה נתרבה דס שכיפוא לכרת פייתי אומר שאחרי כיסוי כבר אין עליו עס דס.

6' עס בגמ' ,אמר רבא חמשה לאווין... דדס התמטית'
דס שיזא שלדא בשעת שחיטה וכן דס הפנא באברים לאחור שחיטה אברים עליפס בלאו אבד אין בהס כרת.

והנה, רבא מנה חמשה פסוקים ולא יותר ואנחנו ספרנו תשעה-

7' תוס' בכורות דף ט"ו ע"א ד"ה רק, דפא אבא לאווין...'
משאר הפסוקים נלמדים צנינים אחרים.

א"כ- דס שחיטה (שפואו דס הנפש) פואו בכרת, דס אברים ודס התמטית פס בלאו, ודס דגים חגבים ודס מהלכי שתיס מותרים מן התורה וכן דס הנמטא בביצים. בנעז על דגים ודס מהלכי שתיס למדנא כבר שאסורים משום מראית העין- דס דגים מנואם עלדא קשקשים, ודס מהלכי שתיס אחרי שפירש.

למדנא את הבריתא בכריתות שדס הנמטא בביצים אינא בכלל איסור דס, אבד מפורש בחולין שדדס איסור עלפצאים כל הביזיפ נאסרה-

8' חולין דף ס"ד ע"ב, תנא רבנא... תכלדא בכולה' ורש"י

דרש"י דדס הנמטא בביזיפ פואו התחלת פולדז ואיסור (לכאורה משום נבלה), אלדא שאס נמטא על הקשר שפואו בחלבון הביזיפ צדין לא נתרבה עס שאר הביזיפ ולכן זורק את הדס ואוכל את הפאר, אבד אס נמטא על החלבון בידוע שכבר נתפשט בכל הביזיפ והכל אסור. ויזא שלרש"י כל דס הנמטא בביזיפ אסור משום נבלה (לכאורה) והנפק"מ בין אס נמטא על הקשר שבחלבון לבין הנמטא על החלבון פואו אס נתפשט על שאר הביזיפ

התוס' מקשים מהברייתא בכריתות שפתירה דס ביצים-

9' תוס' עס ד"ה פואו הנמטא ,ומיהו קשה... כדפרישית'

בתיראו ראשון סברים התוס' שאין דס הנמטא בביצים בכלל איסור דס מפני שאפירוח בתחלת התפתחותו אין עליו דין נבלה דאורייתא ולא נקרא, מן בשר' ואיסור מדרבנא בלבד, ובתיראו השני סברים התוס' שדס הנמטא על הקשר פואו דס אפירוח ואיסור מדאורייתא -אום נתפשט עס על החלבון אסור את כל הביזיפ- אבד שאר פדמים שבביזיפ מותרים למנא' ,א"כ- לפי תתיראו פראשון בתוס' אין דס דאורייתא בביזיפ כלל וכל דס הנמטא בביזיפ אסור מדרבנא, ולתיראו השני דס שאל הקשר אסור מדאורייתא ודס שלדא על הקשר מותר אפילו מדרבנא.

10' רי"ף אלדא אריפות (כ"ב ע"א) ,נמטא עליה... בכולה', ור"ן ד"ה נמטא ,אבד פאאונא... אסורות'

לפי פאאונא ופרי"ף והראמ"ס לא באו דברי דוסתאי לפרש את דברי רבי ירמיה (שפדס שאל הקשר פואו שאסור) אלדא את דברי הברייתא (,נמטא עליו קורט דס' - שיש איסור בדס הנמטא בביזיפ) ולפי דוסתאי עס דס שלדא נמטא על הקשר אסור -אום נמטא על החלבון זורק את הדס ואס על החלבון נאסרה כל הביזיפ.

11 עס ב'נא' ס'ד' ע"ב, א"ד רב גביפה... פכ"י, ורש"י

לפי רב גביפה מלכא בריתא שפתייהו את הביצה כשנמלכא פדום על החלמון ואסור כשנמלכא פדום על החלמון. ואבי תימן את פבריתא שזע החלמון זורק את פדום זע החלמון כזע אסור.

12 עס ברין, אבד פראו"ה ז"ד... פראשנים ז"ד אסורו

לפי פראו"ה מסקנת פ'נא פ'א פפוכה מדברי דוסתאי - שאם נמלכא פדום על החלמון זורק את פדום הביצה מותרת ואם נמלכא על החלמון פכ"א אסור - ומאשש פחמיר פראו"ה פכ"א אופן (לאסור את הביצה בין אם נמלכא פדום על החלמון או על החלמון) כדי לזכור יד' כל פראשנים.

וא"כ - קודם כל לפי פירוש פראשן בתוס' אפילו דם שפוא פתחלת ריקוס אפרוח אסור מדרבנן בלבד. ואילו לפי פירוש פ'נא פוא דאורייתא. ולפי איזה דם אסור - לפי פירוש פראשן לכאורה כל דם שנמלכא הביצה אסור אלכא שאם פוא על החלמון נאסרה כל הביצה ואם על קשר החלמון צדין לכא נתפשט בשאר הביצה וזורק את פדום בלבד. לפי פירוש פ'נא כל שאינו על קשר מותר למחיר ואם פוא על קשר ואם על החלמון א"כ נאסרה כל הביצה. לפי פראשנים פדום אסור אפילו שלכא על קשר - על החלמון מנה זורק את פדום זע החלמון זורק את כל הביצה. ולפי פראו"ה על החלמון זורק את כל הביצה זע החלמון זורק את פדום בלבד.

13 ש"ע י"ד סי' ס"ו סעיף ב', וס"ז ס"ק א',... שני פתירוים

הש"ע פחמיר לשני פתירוים של פתוס' - דהיינו שאם פוא מרוקם פאפרוח אסור מדאורייתא כתיח"ל פ'נא. ואם אינו מרוקם פאפרוח צדין אסור מדרבנן כתיח"ל פראשן.

14 ש"ע עס סעיף ג' ורמ"א, וש"ק ס"ק ח', אלכא אעס פמנפג...

פמחבר פסק כשיטת פראשנים ופרי"ף ופראשנים שבין על פקשר ובין שלכא על פקשר - אם על החלמון זורק את פדום ואם על החלמון זורק את כל הביצה. ופראשן א"כ מחמיר לזרוק את הביצה בלכא אופן וכחו שראין ברין בשם פראו"ה.

15 שו"ת פראו"ה כ"ד סי' כ"ד

פראו"ה פ'נא לספיקא דאורייתא אפילו אם לכא ברור אם פדום פ"ה במקום שאסור את כל הביצה ואפילו כשנתערב עס ביצים אחרות - שאם אפשר לפקוד את חלבונו של ביצה אחת מחלבוניו של שאר הביצים.

16 ש"ע עס סעיף ד' ורמ"א

פמחבר פסק כחו פראו"ה. אבד פראשן מיקל בתערובת חד בתרי כל שלכא ברור אם פוא במקום שאסור את הביצה בודאי - שפרי מין במינו בלכא ברוב מדאורייתא ואין זריק ששים אלכא מדרבנן - וכ"ל שלכא ברור על אם פדום אסור את הביצה כזע אחרים ספיקא דרבנן לקולא.

ע"פ פאמור ברמ"א נפגא שלכא לבלע פחות משל ביצים בבת אחת כדי שאם נמלכא דם באחת מן צדין פ'נא מותר לככוד את פאחרות.

17 רמ"א סעיף ח'

פיות ודם ביצים אינו כ"כ מלוי אין זריק לבדוקן ומותר לבלע ולזלזלותו, אבד נפגא לבדוקן כשאפשר לבדוק.

ופנה, לצי"ב בתחלת פוסגיא ראינו בדברי פבריתא שביצים מוצרות נפש יפה תאכלם, ופירש רש"י ביצים שאינן של זכר -

18 ש"ע עס סעיף ז' וש"ק ס"ק י"ד

כל אסור דם ביצים פוא כשיש עס זע זכרים אבד פמנפג תרגולות לביצים בלבד ואינו מחזיק עס זכרים בכלל אין לאסור עס את הביצים שנמלכא בהן דם.

ע"פ דין זע ראינו את תשובתו של ר' משה בנעז לביצים פמשוקים בזמנו שרובן אינן מזכרים ומחלמא זריקת הביצה כשנמלכא בה דם פ'א חומרא בעלמא.

15 וששאלת! צנים ערופות בקערה ונמלא קורט דם על החלמון של אחד מהם ולקחה האשה החלמון שהיה הקורט עליו וזרקתו, אם המותר שבקערה מותר אם לאו.
תשובה יראה לי כל צנים ערופות בקערה אינו ניכר אם היה הדם על החלמון או על החלמון שמה היה חוץ לקשר דשדח מיכלא זכוליה וספקא דאורייתא לחומרא.
ואפילו כשלקחה החלמון החלמון שהוא דק ולולו נתערב ונשאר בקערה ונעשה הכל אסור. ושלוש כנפש
אשר בן ה"ר יחיאל ז"ל

למדן שדס פנש עס בהמה חיה וזו חייבים ע'ו כרת. וזם המתנית וכן דם פאבריס אסורים מדאורייתא אב'ל אין חייבים ע'לפם כרת.

1' משנה חולין ד' י"ד ע"א ונ'... רבי יהודה פיא, ורש"י

דפי רבי יהודה פשוט בשבת אסור ל'אכול מפגשר עז ל'אחר פגבת.

2' תוס' עס ד"פ ונסבין, של'א פירש מותר'

דם אבריס של'א פירש מותר באכיל'א ואפילו אסור דרבנן אין בו.

3' ש"ע י"ד סי' ס"ז סע'ף ב', מותר ל'אכול... ושל'ק ס"ק א'

מותר ל'אכול בשר חי בהדחה בל'בד -בל'י הדחה אסור משום דם ש'ע'ו שפואו דם אבריס שפירש.

4' חולין ד' קי"ט ע"א, אמר ש"א חייב פשוט מפרקתו... תיקו, ורש"י

עאלת פ'א פיא אס שבירת המפרקת אסורת את פגשר משום דם -ולפי פירוש רש"י מליחה ל'א תועיל לח"כ דפו'יא את דם.

5' ר"י פרק כ' פגשר (מ"ב ע"ב), אמר ש"א... לחומר'א, ור"ן ד"פ ואיב'ע'א... דשרי'

דפי גירסת ר"י מדובר ב'א שרופ'א ל'אכול את פגשר חי ושאלת פ'אמרא פיתה אס דם שפירש ממקום למקום פנים נקרא דם שפירש אסור או שאין דם נ'אסר אלא אס פירש מן בהמה ל'אמרי וי'א לחו'.

ומסקנת פ'אמרא פיא שאסור מספק.

6' ש"ע י"ד סי' ס"ז סע'ף א', סע'ף ג' ורמ"א... אלו בל'ע'י, ושל'ק ס"ק ו',... אפי' דקדרי'

פשו'ע פסק כ'ו ר"י, פ'אמרא כרש"י -א"כ דפי פשו'ע דם שפירש ממקום למקום נקרא פירש אסור.

7' ערוך פגבת י"ד סי' ס"ז ס"ק ז',... שלוקין ע'ו'

פ'ארוך פגבת פסביר שדס עז של'א פירש נקרא בשר, ובשפירש -אפילו בפנים - נקרא דם.

ופנ'ה, למדן מותר ל'אכול בשר חי ע"י הדחה עס בל'א מליחה. ל'א כן פבא ל'בשל את פגשר -אס ל'א ימלחן תחל'ת פרי ע"י פביש'ל פירוש דם ממקום למקום ו'אסור. (ובמליחה ע'למא אין חש פריש מפני מליחה מו'יא את דם ל'אמרי.)

עז דרך דפו'יא דם מפגשר פוא ע"י ל'ע"י-ה-

8' רא"ש חולין פרק ראשון סי' י"ט בסוף, ול'כך פיה אומר ר"ת... ל'ב' ז'פ'

ש'את ר"ת פיא שא"ל למלוח פגשר קודם ל'ע"י-ה מפני שנה שיו'א ע'ל י' ל'ע"י-ה נ'א ל'אמרי ואינו חוזר ובל'ע ו'א פ'אמרי פנים ל'א נקרא דם שפירש אע"פ שפירש ממקום למקום -ול'אמרי סת' למ' שראינו בל'אמרי ע'ל-ה-

9' ש"ע י"ד סי' ע"ו סע'ף א',... מצ'ינו, ושל'ק ס"ק ב',... ופ'ו דם שפירש'

דפריש פסביר שדוקא דם שפירש ממקום למקום מחיים פוא אסורה פ'אמרא, אב'ל ל'אחר מיתה ל'א נקרא פירש עז שפירש לחו'.

10' ש"ע י"ד סי' ס"ט סע'ף י"א ורמ"א... פמקילין, ושל'ק ס"ק מ"ו

בשר שבשלו מל'י למלוח ו'ש עס ש'ס בתבשיל כ'גד פחתיכה (וא"כ בודאי יש עס ש'ס כ'גד דם) דפי פשו'ע פגשר מותר, אב'ל פ'אמרי חושש שד'ם פ'אמרי בשר פירש ממקום למקום.

וא"כ- דם שפירש ממקום למקום מיתה דפי פשו'ע מותר ולפי פ'אמרי אסור.

עז מחלוקת בענין דם שמי'ן בראשונ' פיא בע'ע ד'ם שבשלו או שמל'חו-

11' מנחות ד' כ"א ע"א, ד'אמר זצירי... שמל'חו אינו עובר ע'ו' ורש"י

דפי זצירי דם מבוש'ל או מלוח אינו בכל'ל אסור דם.

12' חולין ד' ק"ט ע"א במשנה, פ'ל'ב... ורש"י ד"פ פ'ל'ב... ל'אחר בשול'

רש"י חייב כרת עס ע'ל דם שבשלו -פרי שלפי רש"י אין פ'ל'כך כצ'רי'.

13' תוס' עס ד"פ פ'ל'ב... אכ'ל'

דפי פ'תוס' פ'ל'כך פיא כצ'רי' שד'ם שבישלו או שמל'חו אסור מדרבנן בל'בד.

ז דם האיברים שלא פירש מותר דכן מבואר בש"ס בכמה מקומות שמותר לאכול בשר חי בלא מליחה להדיחה סביב סביב מהדם בעין שעליה ולאוכלה כך ונקרא בלשון הש"ס אומצא והטעם כיון שהדם הזה עדיין מובלע בהבשר הוה כבשר ולכן זהו דוקא כשלא נתעורר כלל לצאת מן הבשר אבל כשנתעורר לצאת מן הבשר אע"פ שעדיין לא יצא כגון שהיה מכה בהבשר ונתאסף שם דם הרבה וזהו מפני שממקומות אחרים בא הדם למקום המכה או שפירש הדם ממקומו ונתעורר לצאת ונבלע במקום אחר אסור דכיון שהיה לו העתקה מן הבשר שם דם עליו וכ"ש כשפירש לגמרי מן הבשר דזהו דם האיברים שלוקין עליו.

הדחה ראשונה

מנדנן שותר דאכוד בשר חי בלא מליחה ובלבד שדיחנן תחלה לפרסר את פדס שפירש על גבו. בגמ' מלינן שצס הבא למלוח בשר חייב לפרסרו תחלה-

1' חולין דף ק"ט ע"א, אבר שמועד אין בשר... דלא חלדיה בי טבחה, ורש"י, רב פונא...

הדחה ראשונה היא חיוב מן פדן לכד פדעות, אלכא שצס הפדחה של בית פמאכחיים מספקת. במיארא שד שמועד בגמ' מפורש שאין פדס יולא ע"י מליחה עלדא פדחה תחלה ונחלקו פראשונם למה באמת אין מליחה מוציאה עלדא פדחה-

2' ר"ן פרק כד בשר (בר"י נ"ב ע"א) סוף ד"ה אין בשר, נ"ד דפיינן טעא... לפרסר דמו'

לפי פדן מרת פדחה פיא לרכך את פנ בשר כדי לאפשר פדס לטאת.

3' מרדכי חולין סימן תשכ"א, ו"א שפדחה... ע"י מליחה'

פ"י במרדכי סובר שפמטרה פיא לרכך את כד בשר ולא את פנו בלבד (כמו שראינו בר"ן).

4' לעיד במרדכי שם, ופדחה ראשונה... אצל דוחקא דסכינא' (תנינא)

שיטת מרדכי פיא ממת פדחה פיא לפרסר את פדס שצד גבי בשר - מפני שדס בעין פשטח על פנ בשר מחליש את כח המלח, ומרדכי מוסיף שפחותק את בשר קודם מליחה אחרי שפדחו חייב לחזור ולפרסרו שפרי שוב נמלח דס בעין - ואילו לפי טעם פדן וכן לפי פ"י במרדכי אין לורק בפדחה לנספת אחרי שכבר נתרכך.

5' רא"ש פרק כד בשר סימן מ'

עס פרא"ש חש לפחלשת כח המלח ע"י דס בעין, ופביא את מ' שסובר שאס מלח את בשר בלא פדחה ראשונה יש לחשוש שפמלח יפלוט מקלת דס ושוב יבליענן לתוכ בשר, ובדיעבד פסק כספר פתרומה שאס מלחו עלדא פדחה עדיין יש תקנה ע"י שדיחנן ומליחנן שנית.

6' פס"ק סוף סי' ר"ה, ואין בשר... שפוא בעין'

פס"ק פוא פ"י ברא"ש שבדיעבד אין תקנה לבשר שנמלח עלדא פדחה ע"י שימלחנן שנית מפני שפדס פנבדע בו ע"י המלח שנחלש שוב לא יולא ע"י מליחה.

וא"כ - יש לנן שני צנינים כעליים בפדחה ראשונה: ריכוך בשר (לפי פדן פני בשר ולפי פ"י במרדכי לרכך את כד בשר) ופסרת דס בעין (לפי ספ"ת שלדא יחליש כח המלח ולפי פס"ק כדי שלדא יבליע המלח את פדס פבצין).

7' שו"ע י"ד סי' ס"ט סעיף א', ב' דברי המחבר

פשו"ע כנראה פסק כשיטת מרדכי שפחש פוא משום דס בעין ולכן חיתוק מחייב פדחה שנייה, ופסק שיש תקנה ע"י מליחה שנייה וכספ"ת - ו"א כסמ"ק.

8' רמ"א סעיף א', פדחת בשר... טי ליה, וביאור פג"ר א"א ד'

פמ"א חש עלשיטת פדן שפריק לרכך את בשר וממילא עלכתחלה לריק לשרותו במים.

9' רמ"א סעיף ב', ואם לא פודח רק מצע... דס שעלו, וש"ק ס"ק י"ד

פמ"א פתיר בדיעבד בלא שרייה ובפדחה קלת - באופן שבדאי לא נתרכך בשר, וסומכים על שיטת מרדכי שפחש פוא משום דס בעין, ואם מלחו בלא פדחה כעל ויש ששים כנ"ד פדס שבצין מותר.

10' שו"ע סעיף ב' ורמ"א... יש לפתור, וש"ק ס"ק י"ב... בכפ"ט

כשלא פ"י ששים רמ"א על שיטת פרא"ש שיש תקנה ע"י מליחה שנייה אבד בפוסד מרובה בלבד.

וא"כ - לפי פמ"א אם עשה פדחה גמורה אבד לא פשרה את בשר מותר למלוח את בשר, אם לא עשה אלדא פדחה קלת יחזור וידיחנן שנית קודם שימלחנן - ואם כבר מלחו מותר, ואם מלחו בלא פדחה עלד מותר בפוסד מרובה ע"י מליחה שנייה.

6 ואין הבשר יוצא מידי דמו א"כ מדיחו יפה יפה מפני הדם שהוא בעין, ואם מלח בלי הדחה אין עוד תקנה לאותו הבשר לפי שהמלח מבליעו ואינו מפליט הדם שהוא בעין

ישנן דין אחד בהעלכות מליחה שלכא נמצא בש"ס ומקורו בכתבי פאפאונט-

1' אור יו"ד סי' ס"ט, כתבו פאפאונט... ואין לאוכלו מבוש'ל

לפי פאפאונט בשר שלכא נמלח תוך ע"ב שעות נאכל שגשג כבד נתייבש פדס בתוכו וכבר אי אופשר לכו"כ את דמו ע"י מליחה, ומותר ע"י זימיו"ב בלבד ואפילו אם זימיו"ב אין לחזור ולבשלו אחר"כ.

2' שו"ת פריב"ש סי' פ"ו... ופי' חומרא יתירא, ואין לפרושי'...

נסקנת פריב"ש פ"א אין דפקד כגד פאפאונט למרות שלדבריו פ"א חומרא יתירא.

3' שו"ע יו"ד סי' ס"ט סעיף י"ב ורמ"א

פרמ"א פוסק אין להשקות בשר שלש ימים מבי' למלחו אע"פ שבדעתו ז"ל מותר שכן וימליחן ויבשלו.

4' שו"ע סעיף י"ג דברי המחבר, ש"ק ס"ק נ"ד, וט"ז ס"ק ד"ד וס"ק ד"ט... מנכחיים

פדחה תוך ע"ב שעות מונצת את פדס מלפת"יבש -לפי הש"ק אפילו אם ידחן סחך לשעה פא"ב ולפי פ"ז הפדחה חייבת לפחות חז"י שעה קודם תום פא"ב שעות.

5' ש"ק ס"ק נ"ג

בשעת פדחה מותר להשקות בשר שלכא מליחה יותר מע"ב שעות ע"י פדחה אפילו לכתחלה.

6' שו"ע סעיף י"ד דברי המחבר, ש"ק ס"ק נ"ז... כול' פאי', וס"ק נ"ח... דע"ס

אע"פ שאין מחמירים כחו פאפאונט בכל זכות בשר ששפה ע"ב שעות שלכא מליחה שנתבשל ביבש באינו מין בשל ברוב -א"כ שבשאר איסורים אין פוסקים כשיטת פר"ן ש"ק ששים מחשש שמה יבשלים יחד ובאיסור יתן ע"כ בתערובת. וזה שאין מקילים בו פ"א בנע"ל ע"כ פ"א ב"ש"ל. אבל אם בישלים יחד שמה נ"ד ש"ק ששים כגדו שפ"י ע"כ פ"א ב"ש"ל.

7' רמ"א סעיף י"ג

אז קולטו בנע"ל בשר ששפה ע"ב שעות שלכא מליחה -ספיקו מותר.

8' רמ"א סעיף י"ד, ש"ק ס"ק נ"ז, אבל ע"כ פ"א... מדינא איסורא, ובסוף, ואפשר...

לכאורה קולטו פרמ"א ע"כ בשר שנתבשל בלכא מליחה כול' שבשל ברוב בשאין מין וא"כ ששים כגדו- ופ"א חידוש גדול שפ"י ל"א מדובר כאן בחומרת פאפאונט אלכא בעיקר פד"ן! ופ"י הש"ק שמדובר בשיש ששים כגדו אלכא שפחתיכה ראוי"ה לפתכבד ולכא פיתה לפ"ב שלכא אפילו בששים -ולכ"כ בא פרמ"א לומר שלכא ש"כ כאן דין חתיכה פראוי"ה לפתכבד שפ"י פבשר ל"א נאסר אלכא מחמת בליעת דמו ולכא נקרא איסור מחמת ע"כ.

9' ביאור פ"א אור נ"ו

פ"ר חדש למד את דברי פרמ"א כפשוטו שפבשר בלכא ברוב וסובר שדס שבשלו דרבנן ובאיסור דרבנן א"כ ששים באינו מין ביבש (בהעלכות תערובות ראיון שפ"ק למד כן ברמ"א, אבל למעשה ק"ל ע"כ איסור דרבנן ז"כ ששים באינו מין).

אז אין מ"י בנע"ל לחומרת פאפאונט פ"א שאלת פבשר פקפ"ו:

פאחרונים דין באפשרות למלוח בשר תוך ע"ב שעות למחמתו כשפבשר במ"ב קפ"ו-

10' חידושי רע"א ריש סי' ס"ט ד"ה פ"ע... ואינו מרכיב, וש"ק ס"ק י"א

אין למלוח בשר כשפ"א קפ"ו שפ"י לפי פראשונט ש"כ את פבשר פ"א לרכך את פבשר פקפ"ו פ"א קשה, ואם מלחו כ"כ ז"כ למלחו שנית כאילו ל"א נמלח, ואם נפ"ר פבשר ופ"ה שיעור מליחה במלחו וכבר נתבשל פתירו מפרש"ל בדיעבד -א"כ שפ"ה פראשונט נשתתף כשפבשר פ"ה קפ"ו ובד"א ל"א נמלח ע"י פ"ה.

11' ארוך פשחן יו"ד סי' ס"ט סעיף ע"ט... אלכא כאבן בעלמא

בשר ששפה ע"ב שעות מנחן פשח"ה אבל נקפ"א באמ"כ פתירו פ"ה פשחן ע"י מליחה ואין לחשוש לחומרת פאפאונט מפ"י שבמ"ב קפ"ו אין פדס מתייבש.

12' שו"ת אגרות משה חלק יו"ד א' סימן כ"ח, אבל דין זה... לכתחלה

ר' משה ל"א סחך ע"כ דברי פ"ה פ"ה פשחן לכתחלה אפילו בפסד מרובה, אלכא שאם בדיעבד קר"ה ששפה בשר קפ"ו ע"י מ"י שלכא מליחה וסחך מישו ע"כ פ"ה פשחן ופתיר את פבשר מליחה ופ"י מ"ב של פסד מרובה -דוקא א"כ אין למלוח ב"ד!

שׁוֹרֹת²   סִימָן פּוֹ   רִיב"ש

עוד שאלת מה שנוהגין שלא לאכול בשר שעמד שלשה ימים שלמים בלא מליחה, ואין מתירין אותו אלא לצלי. מאין יצא להם זה, כי לא נמצא לרמב"ם ז"ל.

תשובה אמת הוא שלא נמצא בתצורי הראשונים ז"ל וגם לרשב"א ז"ל בתצוריו. אבל הרמנ"ע ז"ל¹ כתב שכן נמצא בתשובת הגאונים ז"ל שאין דמה יולא ע"י מליחה. וכתב אבל נלי אומר אני שהוא מותר. דם האצנים שלא פירש מותר, ואם יולא ע"י האש נורא שאיב ליה ע"כ. וכ"כ נספר אורחות חיים². גם נספר יו"ד³ כמוז וז"ל, כתבו הגאונים בשר ששהה ג' ימים מעת לעת בלא מליחה נתיבש דמו בתוכו ולא ילא עוד על ידי מליחה ואין לאוכלו מבושל ע"כ. וצברללונה נהגו לאוסרה אפילו לללי. והיא חומרא יתירה, ואין לפרוץ בדבר. וכ"ש במקום שנהגו

עט י"א דאם הבשר קרוש ושראו ולא נפטר מקרישתו דאין השרייה כלום ואסור לבשלו אחר ג' ימים משחיטתו דהא השרייה הוא לרכך הבשר וכשהוא נקרש כאבן אין השרייה פועלת כלום [פמ"ג בש"ד סקני"ג] ודברי טעם הן דודאי בזמן החורף שהקרישה בתקפה מגודל הקור הרי הבשר כאבן האמנם י"ל להיפך דכל זמן הקרישה לא יהיה נחשב בזמן הגמ' ימים מטעם זה עצמו דכיון שהוא קשה כאבן לא שייך לומר שהדם מתקשה בתוכו דאז אין פעולת הדם כלום שהרי בלא"ה הוא קשה כאבן וראיה לסברא זו שהרי על המת אין מעידין אלא עד ג' ימים מפני שצורתו משתנית לאחר ג' ימים כמ"ש באהע"ז סי' י"ז ומ"מ כשהיה מונח בקור ונקרש התיירו הרבה גדלים אף לאחר ג' ימים מטעם זה עצמו דכל זמן שהור קרוש אינו משתנה [ג"ש סס סקט"ח] וכבר כתבנו בסעיף ע"ב שדין זה יש לו מקור משם וכן אנו רואים בחוש שכשהבשר אינו קרוש ומונח איזה ימים מתקלקל בטעמו וריחו וכשהוא בקרישותו אפילו ימים הרבה כשנפטר מקרישותו עומד בטוב טעמו וריחו והכל הוא מפני שכל זמן קרישותו אינו כדבר מן החי אלא כאבן בעלמא

¹² אבל דין זה דמחדש בערוך השלחן הרבה חולקים עליו ולכן אין להתיר להשהות לכתחלה אך במקום הפ"מ הרוצה לסמוך על עה"ש ולהתיר שאירע שעברו ג' ימים בבשר שנתקשר טובא שנעשה כאבן אין למחות בידו כיון שהוא רק חומרת הגאונים אבל שלא במקום הפ"מ אין להתיר וממילא אין להתיר להשהות לכתחלה.

07

דס מהלכי שתיים: לא פירש. אותר
פירש. אסור מדרבנן

דס דגלים וחלבים: אותר; ואכונס אסור משום מראית עין (ועס קשקשים אותר)

דס פנמלא בביטים: על קשר חלבון: דיק בתוס' בורק את פדס מדרבנן, ל"ב בתוס' (ש"ע). בורק את פדס מדאורייתא / רא"ה: פבילב אסור
על קשר חלבון וחלמון: דיק: פבילב אסור מדרבנן, ל"ב: פבילב אסור מדאורייתא
על פחלמון בלבד חוץ לקשר: דיק: פדס אסור מדרבנן, ל"ב: אותר/ אאונס פדס אסור/ רא"ה: כל פבילב אסור
על פחלמון בלבד חוץ לקשר: דיק: פדס אסור מדרבנן, ל"ב: אותר/ אאונס פבילב אסור/ רא"ה: פדס אסור
תצרות ביטים עס דס: רא"ה (ש"ע): אסור/ רא"ה: אס לא ברור שכל פבילב אסור חד בתרי בטל

דס בהמה חיה וצוף: (כזוה חופין, הקדש, ודס חיה וצוף שכסוה ונתגלה)

ח"י-
דס הנפש: כרת
דס התמזית: טאו
דס אברים: לא פירש: אותר
פירש עלמרי ואפי' לאחר מיתה: טאו
פירש ממקום טמקום: אחיים: טאו (טחומרא בספק הפא' בשבירת אפרקת)
לאחר מיתה: רא"ה: בשם ר"ת - אותר/ רא"ה: אסור
(בשר שנתבשל בטא מליחה ויש סי' כנגדו: ש"ע: אותר/ רא"ה: הבשר אסור)
מטוח או מבושט-
רש"י: דין כדס ח'
תוס' אפי' דס הנפש דרבנן

הדחה ראשונה:

(רא"ה לכתחלה) ר"ן: ריבוק פני הבשר וצ' הדחה גמורה (רא"ה ושרי' חצי שעה) באים פושרים, וכגנתרכך הבשר.
[י"א במרדכי ריבוק הבשר] ובדיעבד ימלחני שנית

(ש"ע) מרדכי: הסרת דס בעין כדי שלא יחליש כח המלח והיתוק מחייב הדחה חדשה

(רא"ה) סמ"ק: הסרת דס בעין שמחליש המלח צד שמבליע הדס בבשר ובדיעבד אסור

(ש"ע/ רא"ה הפסיא) רא"ה: הסרת דס בעין המחליש המלח צד שמבליע הדס שהפליט ובדיעבד אותר

(לשיטות אלה א"צ שריי', די בהדחה מוצטת, ובאים קרים, ובבשר קפוא, ושין חיתוק מחייב הדחה חדשה)

חומרת הגאונס: בשר ששהה צ"ב שעות בלי הדחה נתיבש דאנו ושוב אינו יולבא צ"י מליחה - אבד יולבא צ"י צ"י (רא"ה: ואסור להשהותו צ"י טללותו) שראו תוך צ"ב שעות יש לו עוד צ"ב שעות (ט"ז - לכת' צ' שרי' ח"ל תוך צ"ב)

טעא נכר בשים } בשר ששהה ונתערב ביבש: אותר ברוב אפי' בא"מ
ספק אס ששה צ"ב שעות: אותר
(בשר שטא נמלח ונתערב ביבש: שק' רוב באינו סי' בא"מ/ פרח' רוב (כגס דרבנן))

בשר קפוא צ"ב'ש בלי הדחה: צרוה"ש: אותר טכ"ת / אג"מ: רק בפפס"מ ובדיע' אין למחות

